

B-Critic (<https://www.b-critic.ro/>)

Arte, carte, film, spectacol

  (<http://b-critic.ro/feed/>)

[HOME \(HTTPS://WWW.B-CRITIC.RO/\)](https://www.b-critic.ro/)

[/ SPECTACOL \(HTTPS://WWW.B-CRITIC.RO/CATEGORY/SPECTACOL/\)](https://www.b-critic.ro/category/spectacol/)

[/ TEATRU \(HTTPS://WWW.B-CRITIC.RO/CATEGORY/SPECTACOL/TEATRU/\)](https://www.b-critic.ro/category/spectacol/teatru/)

[/ COCA BLOOS, MARCĂ ÎNREGISTRATĂ \(HTTPS://WWW.B-CRITIC.RO/SPECTACOL/TEATRU/COCA-BLOOS-MARCA-INREGISTRATA/\)](https://www.b-critic.ro/spectacol/teatru/coca-bloos-marca-inregistrata/)

Coca Bloos, marcă înregistrată

BY CRISTINA RUSIECKI ([HTTPS://WWW.B-CRITIC.RO/AUTHOR/CRISTINA_RUSIECKI/](https://www.b-critic.ro/author/cristina_rusiecki/))

Îmi place 157 Distrik

(<http://b-critic.ro/>)

FOLLOW

MENU

(http:
critic.ro

FOLLOW

CRITIC
ARTIE
.RO
SPECFACOL
CARTEN

#41

portrete 2020

publicație culturală finanțată
cu sprijinul Ministerului Culturii

Regina-molie, valiza și clovnul gropar

Pipernicită, exact ca un personaj din poveștile rusești spuse de bunică, pe vremea în care era un țânc, te și întrebi cum a devenit Cocea Bloos, după '90, un brand. Marcă înregistrată. Nimeni nu mai seamănă cu ea. Să fi fost faptul că a propus o paradigmă la mii de ani distanță de teatrul care încă puneă preț pe emfază și pe strălucire? Nu pedestalul de divă, nici grandilocvența din teatrele de repertoriu păreau să o intereseze actrița, ci un minimalism asumat, căptușit însă cu zeci de nuanțe subtile. Figura sa longilină este sinonimă cu polimorfismul. Cum își roade buzele, cum merge așa mărunțică de-a lungul scenei, cum își mijește ochii..., în jurul ei crește un halou preauman. Ea și aura ei multiplicată se întind pe câțiva metri în jur. Lucrează nanometric, personajele sale au toate atuurile pentru a deveni mari creații.

O actriță cu lecturi, Coca Bloos și-a început cariera ca absolventă de Filosofie la Universitatea Babeș-Bolyai din Cluj. După facultate, ca ziaristă la *Tribuna Sibiului*, cel mai mult îi plăcea să facă anchete sociale. Până într-o zi, când a văzut într-un anunț că Teatrul de Nord din Satu Mare scoate la concurs un post de actriță corp-ansamblu. A dat, a luat și a ajuns la Satu Mare în crugul nopții. Nu cunoștea pe nimeni în noul său oraș. A coborât în gară la trei dimineața și... nouă viață începea. Șansa a fost ca regizorul Alexandru Tocilescu să-și facă spectacolul de absolvență, *Războiul vacii*, în acel teatru. Văzând-o, a distribuit-o într-un rol important. Apoi, s-a pregătit cu el ca să dea examen la Institutul de Teatru, la actorie, unde se înscrieseră vreo 260 de candidați. Urma să interpreteze monologul Smeraldinei din *Slugă la doi stăpâni*. Regizorul o pusese să ia o copaie și două kg de făină. În timp ce spunea monologul, făcea o cocă din care, la sfârșit, surpriză!, ieșeau doi-trei pui vii. La actorie s-a descurcat minunat, însă a avut niște tribulații cu examenele scrise. Așa că, spre regretul care o va urmări o viață, nu și-a mai făcut studiile de actorie.

După Satu Mare, avea să joace în teatrele din Braşov și Piatra Neamț, apoi, vreme de douăzeci de ani, la Teatrul Mic din București. Aici, colege de scenă i-au fost nume mari: Valeria Seciu, Olga Tudorache, Leopoldina Bălănuță. Despre toți colegii de la toate teatrele găsește cuvinte frumoase Coța Bloos. Îi evocă cu duioșie, cu admirație și afecțiune. În periplul prin cele patru teatre, nu i-au fost străine nici discuțiile literare, nici petrecerile, nici bucuriile bahice. A știut să se înfrupte din savoarea mediului artistic. Pe cât de tonică e în conversație, pe atât de măcinată pare în interior. Oful că nu a absolvit Facultatea de Teatru a dus la exigențe pe care și le-a impus, la fiecare rol, aproape în defavoarea ei. Frământările oricărui profesionist.

(http

critic.ro

FOLLOW

Totuși, nu de școală instituționalizată avea nevoie talentul Cocăi Bloos. Uneori, nici măcar de cuvinte. Prezența sa pe scenă captează atenția spectatorului într-o atât de mare măsură încât și textul, și chiar întinderea personajului devin opționale. O apariție episodică a ei se încarcă pe loc de magnetism. Așa se întâmplă, de pildă, în *Block Bach*, spectacol de dans de la Teatrul Odeon, în regia lui Alexandru Dabija care, surprinzător, reușea să armonizeze subcultura cu tradiția frumosului și chiar cu conceptul de artă

pusă în slujba divinului. Recte cu muzica de Bach. Spectacolul juxtapunea genuri contrastante. Pe aceeași scenă, evoluau și CRBL, și prim-solista Operei Naționale din București, Monica Petrică. Cultura corpului bine lucrat, definitorie în cartier, făcea corp comun cu estetismul și grația lui Răzvan Mazilu. Vârstele biologice și artistice, dar și genurile estetice diferite consonau plauzibil: actorie, dans contemporan, plus cultura de la „block”.

Spațiul, conceput arhitectural, cu scări, linii drepte și ritmuri frânte, se proiecta peste fundalul video cu imagini în mișcare, cu câte o luminiță ce licărea când la una dintre ferestrele blocului, când la alta, sau

cu un etaj care aluneca vertiginos într-o parte. Personajele trăiau în același ambient, dar aveau propria viață și propria mișcare browniană. Plecau și se întorceau în același loc, dar în rest treceau unul pe lângă altul, cu trasee independente și interacțiuni superficiale. Scenele erau tipice, simple, lesne de înțeles. Pe scara blocului, Coca Bloos îi dădea cu poșetuța în cap lui CRBL. Savuroasă în mecanica existenței proprii condiției de pensionară, bătrâna interpretată de ea, iritată, cu simțurile la pândă, cu mers parcă mânat de poșetuță, cu sunete onomatopeice, strecura, din când în când, câte un defensiv „Cine, eu?”. Într-un alt moment, la marginea scenei, actrița cojea și mânca un ou, apoi mulțumea Cerului. Prin jocul bine distilat, expresiv, chirurgical simplificat, apariția sa trimitea subtil, în pandant cu muzica lui Bach, la relația cu divinitatea.

În panopia de o viață a Cocăi Bloos și-au făcut loc partituri interpretate în spectacolele lui Alexandru Darie, Alexandru Dabija, Alexandru Tocilescu, Radu Afrim și Silviu Purcărete. Cu montarea celui din urmă, *Piațeta* de la Teatrul Tineretului din Piatra Neamț (1986), actrița își aduce aminte că a venit de vreo opt ori în București, la Teatrul Mic și la Teatrul „Bulandra”. Experiența i-a rămas la inimă: „Nu se putea circula pe stradă în seara reprezentației, așa multă lume venea. Era un spectacol inspirat și frumos”. După ce l-a jucat la Teatrul de Comedie, marele Octavian Cotescu a venit la cabină, a mângâiat-o pe cap și i-a spus mirat: „Cine ești tu, de unde-ai apărut?”. Mai târziu, în regia aceluiași Silviu Purcărete, avea să facă o mare creație în *Danaidele*, la Teatrul Național din Craiova. Pentru o ieșire spectaculoasă din valiză, după cum își aduce aminte, stătea chircită, timp de 45 de minute, în obiectul respectiv, obligată să respire cu mare economie.

(http:
critic.ro

Finețurile din interpretarea sa se nasc, pe seama, dintr-o combinație de instinct scenic cu inteligență, unde locul central îl ocupă inteligența. Multe fațete ale umorului se desprind fâșii-fâșii din paleta de ironie și mai ales de autoironie în personajele Cocăi Bloos. Ironie și modestie într-o combinație unică. Dacă ai șansa să o cunoști, realizezi că sursa e de găsit în mintea ascuțită și în vioiciunea de spirit a actriței. Surprinzătoare în reacții, în subtexte, în felul în care se autoironizează. Exact ca pe scenă.

Hamlet. Regina-molie și groparul cel simpatic

În *Hamlet, album de familie*, în regia italianului Claudio Collova, după texte din *Hamlet* de Shakespeare, *Hamletmachine* de Heiner Muller, poezii de Rilke și Maiakovski, producție Teatrul Mic și Cooperativa Teatrală Dioniso Palermo, orice acum devenea un atunci foarte îndepărtat, sleit de cicluri întregi de rememorare printre cețurile interne ale personajelor. Amintirea funcționa bizar. Nu le încărca de energie, ci dimpotrivă, usca personajele, prăfuindu-le senzațiile. Le transforma biografia personală, dar și

istoria culturală a lumii într-un muzeu fără prospețime, fără forță de expresie și fără impact. Viața, teatrul și cultura se trăiau la timpul trecut, exclusiv prin simboluri culturale. Frenesia începutului era măturată. Pauzele anunțau hiatusurile din memoria vie și sufocau dramatismul printr-o suprapunere de lumi separate.

Într-o scenă a lecturii, fiecare personaj căuta cartea care poate să-i transmită ceva: Mesajul. Personajele scotoceau printre cărți, alegeau câte una, o scuturau, o puneau la urechi să vadă cum „sună”. Până la urmă, fiecare își găsea propriul volum pentru a se scufunda în lumea lui. Singur cu sine. De pe scenă se auzeau bolboroseli stinse. Apoi, fragmente de discurs începeau să se contureze, întâmplător, din amestecul de lectură și reflecție. Din fundația intertextuală a spectacolului se auzeau frânturi când în simultaneitate, când în consecutivitate. Pasaje aleatorii desprinse din zgomotul de fond al unui monolog interior care nu reușea să prindă formă.

MENU

(http:
critic.ro

FOLLOW

Zbuciumul se proiecta la timpul trecut, un timp aproape îngropat în amintire, dintr-o istorie a tuturor discursurilor. Dramele se petrecuseră deja, nu aveau prezență, păreau să fi fost rememorate și re-performate în imaginația fiecărui personaj de atâtea ori, încât își pierduseră forța. Cum pot fi altfel amintirile unei regine oarecum „ruginite”, ca aceea din Hamlet, pe care Coca Bloos o concepea departe de senzualitatea necontrolată din montările tradiționale, capabilă să stârnească dependența de putere și crima? În *Hamlet, album de familie*, actrița imagina o regină detașată de întâmplările în desfășurare, cu reacții stinse, cu vitalitate uscată. În discuția cu frământatul Hamlet, regina-molie, vlăguită, așternea pe ea șiraguri succesive de mărgelă. Lanț după lanț după lanț, materializări ale albumului de familie și de istorie pe care nu le mai putea duce și pe care le căra cu ligheanul. Universul ei interior se strânsese în bijuterii. Fiecare accesa o nouă amintire din depozitele memoriei sale grele. Încărcată așa, cu semnificativ și balast de-a valma, regina aducea în scenă cadavrul regelui Hamlet, o permanentă absență-amintire. Prizonieră a acumulărilor răsfirate dezordonat prin toate straturile conștiinței, inaderentă la lume și inadecvată la noua condiție de tânără soție, cu toată viața de până atunci în suspensie, începea să vomite. Prelung. Iar și iar. Pentru a recădea peste cadavru. Amintirea din „albumul de familie” se dovedea mai puternică decât următorul său nou început, alături de Claudius.

Pe nesimțite, regele și regina asasini treceau dincolo de spațiul prezent, în fereastra de unde curgeau amintirile, pentru a deveni celebrii gropari shakespeareani din *Hamlet*, cărora nu le rămânea decât să îngroape lumea-închisoare de amintiri, aruncând pământ cu lopata peste ea. În scena tradiționalelor calmbururi, a replicilor cu dublu sens, Coca Bloos, cu tehnică de mare clasă, cu o lejeritate de invidiat, scotea efecte teatrale din poigne. În rostirea ei, replica shakespeareană se rostogolea cu un uimitor firesc.

by Carolina Plantamura

MENU

(http:
critic.ro

FOLLOW

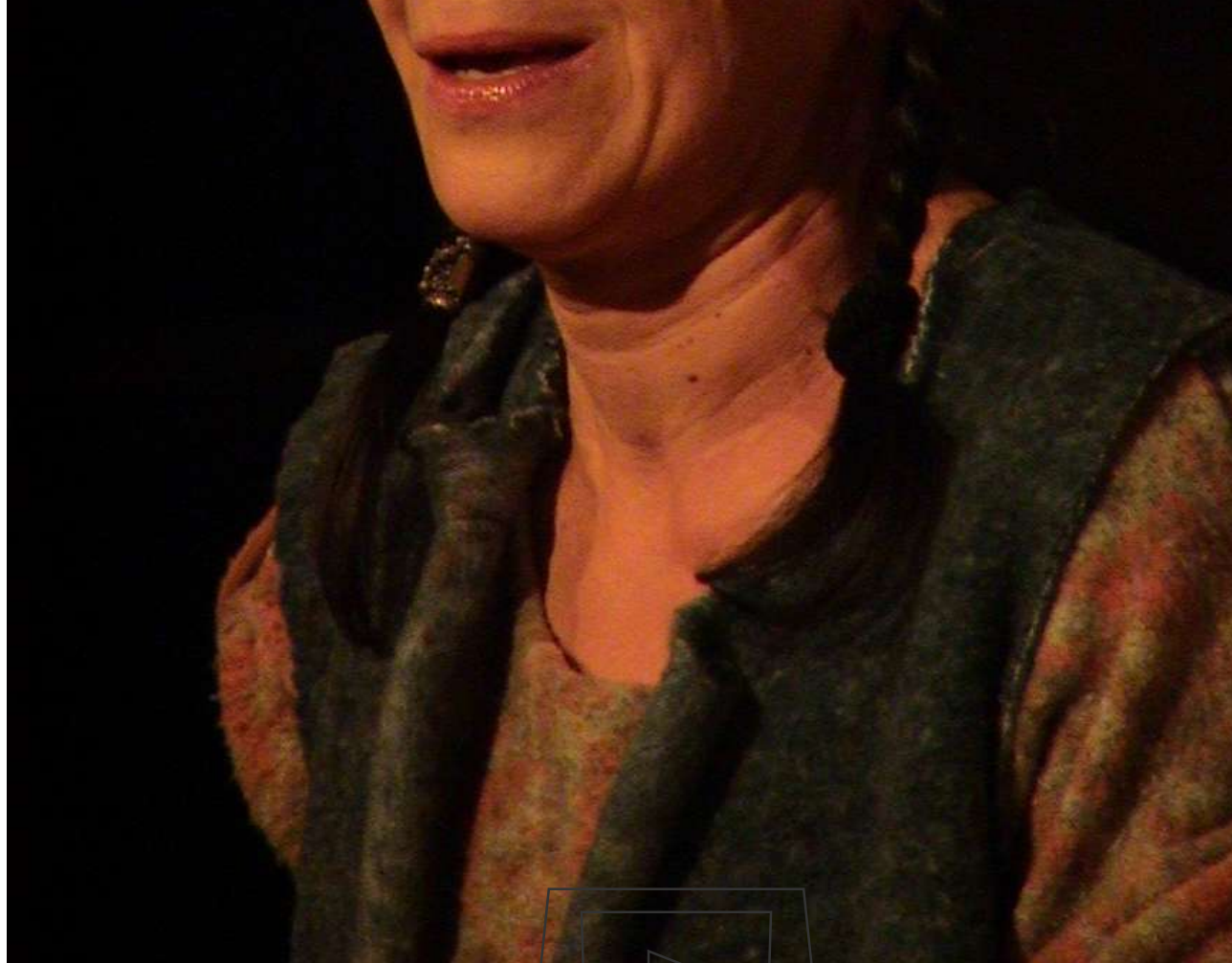

(http:

critic.ro

FOLLOW

Tot unul dintre gropari și tot savuros juca actrița și în *Hamlet*, în regia lui Bocsárdi László, la Teatrul Metropolis. Spectacolul începea și sfârșea cu groparii. Aici, Coca Bloos era plină de energie ludică, inteligentă, năstrușnică, adânc umană. În viziunea regizorului, toate personajele intrau singure în sertare-cavou pentru a dispărea în centrifuga timpului. În timpul acesta, un gropar cânta, altul mânca. Lumea era invadată de „sărmanul Yorick” în multiplicări nesfârșite. Groparii își plimbau craniile de la unul la altul. Scoteau foștii chiriași ai mormintelor ca să-i bage pe următorii. Pe fondul perisabilității condiției umane, groparul Cocăi Bloos deborda de umor.

„Totdeauna mi-a plăcut să fiu deschizătoare de drum”

Pesemne inteligența pe care i-am tot evocat-o a împins-o pe actriță ca, după 1990, să facă echipă cu o mulțime de regizoare și regizori tineri. A pus umărul la înființarea primului teatru independent din București, Teatrul LUNI de la Green Hours. Mărturisește că totdeauna i-a plăcut să fie deschizătoare de drum. A început cu un

recital de poezie clasică, apoi a jucat în *Azi mă...UBU* după Alfred Jarry, spectacol apreciat de public atât la sediu, cât și în numeroasele turnee. Curând, avea să joace în următorul teatru independent din București, ACT, în *Norocul îi ajută pe cei îndrăzneți*, în regia foarte tinerei Gianina Cărbunariu. Dar poate cele mai suculente roluri din ultima parte a carierei le-a avut în spectacolele montate de tot tânărul, pe atunci, Sorin Militaru, *Ich bin Ofelia*, la Clubul Prometheus, *Genocid sau ficatul meu e fără rost*, la Teatrul Odeon și *Șefe*, la Teatrul ACT și apoi Odeon. Coca Bloos a mizat pe tineri și a câștigat.

MENU

(http:
critic.ro

FOLLOW

(http:
critic.ro

FOLLOW

Ultima mare creație, *Șefe*

Autor de *Drame fecaliere*, printre care și *Șefe*, austriacul Werner Schwab (1958-1994), dramaturg, tăietor de lemne și sculptor contemporan cu acționismul, mort de beat la propriu, la Revelionul din 1994, aruncă cu blasfemia în stânga și în dreapta, peste toate valorile tradiționale. Bigotism, Sfântul scaun papal, bunătate umană, autoritatea statului, iubirea, recunoștința filială, toate se spurcă sub degradarea anarhică a lui Schwab. Comedia sa neagră își bate joc cu violență de discursul religios, de pietatea tuturor babelor cumsecade,

dar slabe de înger, fără ocupație și educație, a căror viziune asupra existenței se confecționează din platitudini extreme ca „Pacea este sensul vieții și viața este sensul

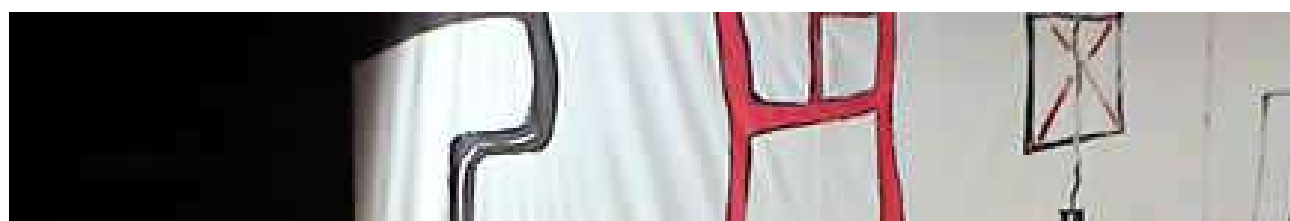
omenirii” sau „Veselia este polenul sufletului, atunci când păstrează buna-cuviință”. Și așa mai departe... căci perlele sunt nenumărate iar umorul lui Schwab hohotitor în această piesă despre ipocrizia și scârboșenia lumii.

În *Șefele*, trei bătrânele cu mintea simplă își consumă întâlnirea de zi cu zi. Părerile lor despre artă și filmele văzute la televizor, fantasma erotică „la trei mâini”, încrucișată, certurile și sfârșitul sinistru al reveriei prin prezicerea plină de nenorociri a lui Mariedl, care le anunță nenorociri atroce, inspirație pentru care va plăti cu moartea, inundă piesa cu umor. Situațiile în care umanitatea e deșirată strat cu strat curg prin intermediul limbajului cu distorsiuni tipice lui Werner Schwab, cu deplasări sintactice irezistibile.

La experta Mariedl (rolul Cocăi Bloos), care „o face și fără” (mănuși), toată lumea apelează pentru desfundarea closetelor. Singură de când se știe, Mariedl îi aduce jertfe lui Isus ori de câte ori **bagă mâna în rahat**. Societatea o răsfăță pentru poziția sa fără concurență iar preotul îi ascunde tandru-pișicher cadourile, o conservă cu gulaș, o bere și un parfum franțuzesc, în trei closete înfundate. Luciditatea și umorul negru al lui Schwab nu se dezmint, nici în asemenea delicatețuri, nici în surpriza caracteriologică finală: și în cea mai bună și umană dintre bătrâne, care suferă când celelalte se ceartă, stă cuibărită

o răutate distructivă. Tocmai Mariedl este cea care va nimici cu cruzime fantasmalele compensatoare ale prietenelor. Coca Bloos, sfiasă, umilă, ilară, generoasă și pătrunsă de harul divin, într-unul dintre rolurile sale fantastice, scoate maximum de efecte din personajul slab de minte, dar cu sufletul ridicat spre ceruri. Modestia i se citea în mers, în alură, în felul în care stătea pe scaun. Atât de mult a iubit Coca Bloos rolul din *Șefele*, atât de aproape i-a fost și atât de bine i-a ieșit, încât costumul din spectacol se află și acum la loc de cinste în casa ei. Ca să-l vadă tot timpul!

„Am jucat toate mamele, bunicile și mătușile”

MENU

(<http://critic.ro>)

FOLLOW

Dar prezența actriței a fost un punct de atracție nu numai pe scenă, ci și pe ecran, dacă ar fi să ne amintim doar de rolul din *Patul conjugal*. Coca Bloos a jucat în vreo patruzeci de filme și, după '90, a ajutat nenumărați studenți la Film. Mulți dintre ei sunt nume mari deja în filmul românesc. De exemplu, Corneliu Porumboiu. După cum se laudă, cu binecunoscuta autoironie, „Am jucat toate mamele, bunicile și mătușile” din producțiile de film din facultate. Până într-o zi când s-a săturat. Prea făcuse multe mătușici. Nu mai găsea nimic nou de pus în ele.

Mare iubitoare de câini, pe care îi cocoloșește ca într-un rai al cățeilor, în ultimii ani, sprijinul și l-a găsit în credință. Mersul ei, alura ei, silueta ei, profilul alungit, spaniol, ironia conținută în fiecare personaj, de care dă impresia că este conștientă numai pe jumătate, o fac de neuitat. Mi-e dor de nu mai pot să o văd pe scenă.

INTERVIU CU

COCA BLOOS

(<https://www.b-critic.ro/spectacol/teatru/nu-trebuie-sa-fii-mai-destept-decat-personajul/>)

„Nu trebuie să fii mai deștept decât personajul” (<https://www.b-critic.ro/spectacol/teatru/nu-trebuie-sa-fii-mai-destept-decat-personajul/>)

Portrete (<https://www.b-critic.ro/category/portrete/>), Teatru (<https://www.b-critic.ro/category/spectacol/teatru/>)

MENU

(<http://www.b-critic.ro>)

FOLLOW

(http:

critic.ro

FOLLOW

TEATRU ([HTTPS://WWW.B-CRITIC.RO/CATEGORY/SPECTACOL/TEATRU/](https://www.b-critic.ro/category/spectacol/teatru/))

ALBUM DE FAMILIE ([HTTPS://WWW.B-CRITIC.RO/TAG/ALBUM-DE-FAMILIE/](https://www.b-critic.ro/tag/album-de-familie/)), **COCA**

BLOOS ([HTTPS://WWW.B-CRITIC.RO/TAG/COCA-BLOOS/](https://www.b-critic.ro/tag/coca-bloos/)), **HAMLET**

([HTTPS://WWW.B-CRITIC.RO/TAG/HAMLET/](https://www.b-critic.ro/tag/hamlet/)), **PATUL CONJUGAL** ([HTTPS://WWW.B-](https://www.b-critic.ro/tag/patul-conjugal/)